

Vargstenen

Månegarm

Ljus faller sakta
över ödemarkens gölar.
Sunna stiger sakta
i den kalla morgonen.

En hoppets låga
till gåvostenens kraft
att tunga bojor lösa,
i denna natt.

Vag är min fylgias kraft.
En kall smak av järn
följer dess svaga sång
som ekar böljande i vinden.

Faller ned vid stenens fot.
Glödande runor som binder
i drakens ristade kropp
järntandens blodröda spår.

Nidingars förhatliga dåd,
vrede stiger åter upp.
Kropp utan själ - själ utan kropp.

Samlar tanke och sinne,
väntar solens fall,
en reningens eld
i bergets kristall.

Under nordstjärnans sken,
en son av Nordens mark,
kallar på gudarna
vid deras namn.

Kallar väsen i ovan
i riktningar sex.
Kallar väsen i nedan.
Förfädersandar, stå mig bi!
Runor från Urds väv,
uråldrig vibrerande kraft.

Runor fyra från världar nio
från trädet i världens mitt.

Reid kallar jag för skydd.
Eld, luft, vatten och jord,
Gifu för offer och gåva,
i bergets djup.

Algiz för fylgiors makt,
Gråbens kraft, min broderhälft,
Ken, den förödande elden,
för rening och bojor brustna.

Kristallens ljus
bländade min syn.
Ett vibrerande dån

fyllde världen.
Surts eld slog ur jorden.
Glödande runor sveddes bort.

Ett rungande avgrundsvrål,
urkraft förlöst.
Odins glittrande öga,
förlöst ur vargstenen.
Förening av själen,
själars rening i eld.

Fogade samman i ödets väv,
själars rening i eld.